

Mindkettőt nem akarom

Szerettem volna felhúzni a szép új kabátom, amit egy adományboltban féláron kaptam meg, miután az eladó látta rajtam, hogy az olaj- és a fűzöld közül nem tudom, melyiket hagyjam ott, mindkettőt nem akarom megvenni, és tudta, hogy én mindkettőt akarom. Soroltam a kifogásokat, hogy lóg a válla, nagy rám, pedig az ujjja hossza pont jó, ilyennek kell lennie, mert oversized. Olyan, mint egy hálósák, amin akad a cipzár, és a bélése elvékonyodott. Kettő fölösleges belőle. Olyan az egész, mint az átmeneti évszakok, nem tudom, kell-e egyáltalán új kabát, nem tudom, elindulok-e, vagy még visszamegyek a lakásba valamiért, a kulcsot a zárban felejtettem, vagy töltőn maradt a telefon. Fel akarom húzni valamelyiket, mert szépek, de itthon ugyanúgy nem tudom eldönteni, melyik tetszik jobban, mint a boltban. Az eladó mindkettőt olyan áron kínálta, hogy nem tudtam ott hagyni egyiket sem, és most itt lógnak a fogason, ami félig leszakadt, amikor felakasztottam rá őket.

Versek néhány napig

*Utólag szoktam verset írni,
néha mégis megtörténik,
amit csak azért írtam a versbe,
mert illett oda,
például a kilincs,
amit egy korábbi versemben kitéptem*

*a helyéről és magammal vittem,
mintha szándékosan
performatív eszközökhöz
nyúlnék, évekké később elromlott,
és az új kilincs,
ha becsukom az ajtót,
folyton a kezemben marad.
Az elromlott kilincset
előbb le kellett szerelni a zárról,
pár hétig fogóval nyitottam az ajtót,
ezért magammal vittem,
mint a versben a kilincset.
Az újat nem tudom
rászerelni az ajtóra, ezért
ha megfeledkezem az egésztől,
és becsukom az ajtót, a kilincs
a kezemben marad, mintha
kitéptem volna a helyéről.
A versek néhány napig a vers
beláthatatlan idejére emlékeztetnek.*